

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118794304/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Pirna. Jeg så ligegyldig ud paa Købstadens Smaahuse med de mange grønne Træer og paa det høje, vaade Tag af det gamle Raadhus med sit Spir — og mindre følelsesløst paa dens Akropolis, det høje Sonnenstein, tidligere en Fæstning og nu en stor Sindssygeanstalt, hvor den ædle og ulykkelige Schumann overlevede sin Aand; jeg er aldrig kørt eller sejlet forbi Pirna uden at skænke det et Blik og ham en Tanke. Canalettos Pensel har mangfoldige Gange forherliget dette beskedne Billed, men altid i bedre Belysning end det nu havde. Dog bemærkede jeg til min Forundring over Sonnensteins Gavle en Lysning, som syntes at tiltage og brede sig, ja medens de satte sig i Bevægelse og langsomt gled tilhøjre, skintede jeg endogsaa en Smule blaa Luft, og idet Raadhustaget forsvandt, havde det en mat Blyglans. Men saa vaskede Regnen igen ned ad Ruden.

Efterhaanden som vi kom ind i Sandstenslandet, lød Regnen mindre heftig. Af Røghyttens dampende Beboere forsvandt den Ene efter den Anden og hørttes trampe ovenpaa. Ogsaa jeg gik op. Det regnede temmelig tæt, men Draaberne blinkede i et mælkehvidt Lys, der sivede igennem, uden at man ret vidste hvorfra. Stenfladerne i de gamle lave Brud, der her ere ganske bruntøde, syntes at

have faaet Fornis, og af den bakkede Bred tilhøje lyste en bleggrøn Skovtop gennem Regntaaen — vistnok et godt Stykke borte. Regnen, der næsten var holdt op et Øjeblik, blev tættere igen, men samtidig tog ogsaa Lysningen til.

Jeg gik ned ad Kahytstrappen og traf ganske rigtig mit Selskab i Forrummet. Gouvernanten læste ikke længer, men fortalte heller ikke Historier, da hendes lille Plageaand var falden i sød Slummer. Denne Gang afventede jeg ikke Spørgsmaalet, om det klarede? men fortalte strax, at det saa ud til at blive godt Vejr. Den unge Pige smilede ganske fornøjet, og takkede mig for Laan af Plaiden, som hun gav sig til at lægge omhyggelig sammen; da den var saa stor som en lille Selskabsdug, maatte jeg hjælpe hende dermed, og vakte hendes Munterhed ved at tage kejtet fat; der var netop saa megen Plads, at vi kunde stramme den ud i hele dens Længde, og saa manøvrerede vi henimod hinanden paa den bekendte Maade, til vore Hænder mødtes. Men før jeg kunde faa sagt Noget, var hun med et hurtigt Tak allerede sprunget op ad Trappen, overladende det til den større Pige at purre den Lille op.

Der var snart overfyldt af Passagerer paa det fugtig glindsende Dæk, hvor man endnu ikke kunde